

гдето ще похапнатъ, ще си отдъхнатъ и като потеглятъ колата, Павелъ ще викне да запъе:

Два орла се виятъ
Надъ софийско поле . . .

Павелъ пъе, долътъ му отпъва, а воловетъ пристъпватъ бавно, като че и тѣ харесватъ пъсенята.

Внучето четеше:

Пъкъ да знаещъ какво ми бѣше на поклади! Сега разбирамъ защо сж отредени поклади и празници за хората. То било хубавото въ живота, а не онуй, което ме докара въ затвора. А пъкъ азъ тогази, когато ти ми говорѣше да останана въ село, бѣхъ заслѣпенъ отъ грѣховни желанія и тичахъ за града, както пеперудата налита вечерь въ пламъка